

[Gert Petersen]

Men det samspil kommer naturligvis ikke, hvis vi i Vesten – og det er det, der er spørgsmålet på Koldingmødet – beslutter at modernisere de kortrækkende atomvåben, slagsmarksatomvåbnene, og dermed skærpe det atomare beredskab, altså sætte ind med kompenserende oprustning i en situation, hvor nedrustning ellers er kommet i gang. Derfor er det så vigtigt, at Danmark står fast på de positioner, som Folketinget har udarbejdet med hensyn til Koldingmødet, og de spørgsmål, man beskæftiger sig med dér, og det vigtigste og det bedste er naturligvis, at det, som er Danmarks standpunkt, også bliver til NATO's standpunkt. Kan det ikke blive det, må Danmark tage det nødvendige forbehold i Kolding i form af en fodnote.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger i anledning af nogle af de kommentarer, der er kommet undervejs i første runde og i anden runde indtil nu om det mere generelle i det udenrigspolitiske.

Vi har bevæget os omkring en fortolkning af den sovjetiske udenrigspolitik, og jeg synes, at der her fra talerstolen er sagt interessante ting. Jeg synes også, det er værd at hæfte sig ved – og her afslører jeg ingen hemmelighed – at vi i Udenrigspolitisk Nævn har haft en første, meget foreløbig drøftelse og analyse af generalsekretær Gorbatsjovs Murmansktales, og at dette emne på ny vil komme til drøftelse i nævnet. Der har ved et par lejligheder fra forskellig side været udtrykt ønske om, at vi fik lidt mere substans i de drøftelser, som føres i Udenrigspolitisk Nævn, og jeg tror, at vi her har et eksempel på et emne, som egner sig vældig godt til yderligere fordybelse på mere eller mindre uformel basis i nævnet. Der er trods alt grænser for, hvor langt vi kan komme omkring, og hvor meget vi kan komme ned i detaljen under en debat som denne i dag, der desværre bliver præget meget af det kolossalt konkrete spørgsmål, som er omhandlet i de to dagsordener, der foreligger.

Jeg mener også, at det emne, som hr. Lasse Budtz reagerede på: om Danmarks fremtidige placering og ønsker med hensyn til det fortsatte europæiske samarbejde på det sikkerhedspolitiske, skal finde sin løsning i EPS, i WEU eller inden for NATO, kunne egne sig vældig godt til nogle drøftelser i nævnet. Vi har vores særlige

sikkerhedspolitiske udvalg, hvor vi har forsøgt at komme rundt om disse emner, men jeg har samtidig en fornemmelse af, at nævnsproceduren kunne egne sig vældig godt til disse drøftelser.

Lad mig i den forbindelse slutte op om de ønsker, som blev udtrykt af hr. Lasse Budtz om Finlands fremtidige tilknytning til det europæiske samarbejde. Jeg fulgte meget interesseret med i også den del af den finske præsidentvalgkampagne, som handlede om Finlands muligheder for at komme i Europarådet; og det, at der nu fra østeuropæisk og ikke mindst fra Sovjetunionens side er andre signaler fremme, end der hidtil har været, skulle vel gøre det muligt for Finland uden problemer at melde sig blandt medlemskredsens lande.

Endelig skal jeg gøre et par bemærkninger om FN, ikke mindst inspireret af mine egne overvejelser, da jeg lavede min ordførertale, hvor jeg også havde stor lyst til at gå ind i en vurdering af FN's muligheder. Jeg var ganske kort inde på det i forbindelse med mine håb for UNESCO og i min vurdering af UNCTAD.

Jeg tror, at der var mange, ikke bare i Danmark, men rundt omkring i verden, der nærede forhåbninger forud for den 42. generalforsamling. Det var, som om det, der var sket på budgetområdet, løste lidt op, at man havde håbet på, at man på den 42. generalforsamling kunne få defineret FN's rolle tydeligere. Men jeg er bange for, at vi i dag må fastslå, at disse forventninger ikke blev opfyldt. De blev gjort til skamme. Det er, som om FN stadig væk roder rundt, er lidt groggy og har svært ved præcis at finde ud af, hvilken rolle man kan komme til at spille. Det ville være forkert, synes jeg, bare at male et sort billede af, hvad der foregår i FN, for man overvejer, og jeg tror, at man på ganske indflydelsesrige steder – det vil også sige i de to supermagter – gør sig tanker om, hvad man kan og bør bruge FN til. Vi har et vældig godt apparat dér på papiret. Det ville dog være synd, om det kom til at lide samme skæbne som Folkenes Forbund, som vi havde imellem de to verdenskrige.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal starte med at takke for de pæne ord, der er sagt både af udenrigsministeren og også af den socialdemokratiske ordfører. Jeg skal i øvrigt ikke endnu en gang tage fat på selve den